

Tato práce se zabývá problematikou řeči a jejího vztahu k subjektu – k tomu, kdo mluví, tak, jak je představena v díle Paula Ricoeura, především pak v jeho knize *Le conflit des interprétations*. Ricoeurovo vlastní stanovisko se utváří na základě konfrontace tří významných myšlenkových systémů 20. století, tedy strukturalismu, psychoanalýzy a fenomenologie. Pro strukturální lingvistiku je řeč v první řadě *langue*, určitý uzavřený systém znaků, založený na vlastních vnitřních zákonech a vztazích a zcela autonomní vzhledem k vnější (mimojazykové) realitě. Ricoeur se snaží překonat tento zjednodušující pohled a ukázat, že řeč je hlavně tím, čím někdo o něčem něco říká. Chce se vrátit zpět k řeči, v níž se mluví, a to tak, že vystoupí z roviny menších jednotek na rovinu vyšší s většími jednotkami, jimiž jsou věta a výpověď. V rámci filosofické reinterpretace freudovské psychoanalýzy můžeme pozorovat, jak odmítáno přesvědčení o tom, že lze původ řeči nalézt pouze ve vědomí. Naopak se ukazuje, že ten nejhlubší základ řeči je třeba hledat v nevědomí. Díky tomu se také vyjevuje ontologické zakotvení tohoto fenoménu, skutečnost, že tomu, že mluvím, předchází vždy, že jsem.